

ρωματικὸν μέλος ὁ κ. Δημήτριος Πανούσης.

4. ΝΟΜΟΣ ΗΛΕΙΑΣ: Τακτικὸν μέλος ὁ κ. Ἰωάννης Κωτσέλης. Ἀναπληρωματικὸν μέλος ὁ κ. Περικλῆς Ἀσημακόπουλος.

5. ΕΠΑΡΧΙΑ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ: Τακτικὸν μέλος ὁ κ. Θεόδωρος Ρούφας. Ἀναπληρωματικὸν μέλος ὁ κ. Ἰωάννης Παπαλουκόπουλος.

6. ΝΟΜΟΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ: Τακτικὸν μέλος ὁ κ. Παναγιώτης Ἀγγελογιάννης. Ἀναπληρωματικὸν μέλος ὁ κ. Δημήτριος Σταθάς.

Ἀκολούθως ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εὐχαριστεῖ τὰ μέλη αὐτῆς διὰ τὴν τηρηθεῖσαν τάξιν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν συζητήσεων καὶ διαβεβαίων αὐτὰ ὅτι θὰ διαβιβάσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰς ἐκφρασθεῖσας εὐχὰς περὶ καθιερώσεως τῆς ἐνιαίας ὑπὸ τοῦ Α.Σ.Ο. συγκεντρώσεως τῆς σταφίδος καὶ τῆς ψηφίσεως τοῦ περὶ ἀναμειλώσεως Νομοσχεδίου, κηρύσσει τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Πάτραις συνελεύσεως κατὰ τὴν 6ην καὶ 7ην Μαΐου 1962, Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὁργανισμοῦ.

ΚΟΙΝΗ ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Τοῦ κ. ΤΑΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ὑπαλλήλου Α.Σ.Ο.

Πτυχίουχου Α.Σ.Ο. καὶ Ε.Ε.

Ὡς γνωστὸν ἡ Ἑλλάς ὑπῆρξεν ἡ πρώτη Χώρα ἡ ὁποία ἤρχισε διαπραγματεύσεις διὰ τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς συνεργασίαν καὶ ἔνταξιν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα.

Ἡ τοιαύτη κατ' ἀρχὴν προσπάθεια ὁπῆρξεν ἀναγκαία καὶ σκόπιμος. Ἀναγκαία μὲν πρὸς διατήρησιν τῶν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς συναλλαγῶν αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύουν τὸ 33 % (1961) τοῦ συνόλου τῶν Ἑλληνικῶν ἐξαγωγῶν, σκόπιμος δὲ διότι ἡ Ἑλλάς ἀποβλέπουσα εἰς τὸ προσεχὲς καὶ μεταπροσεχὲς μέλλον ἐπεδίωξε τὴν σύμπεξιν τῆς προοδευτικῆς εἰς τελωνειακὴν ἔνωσην, τὴν διὰ τῆς Διεθνούς συνεργασίας καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν κρατικὴν προσπάθειαν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκονομίας καὶ μεταβάσιν αὐτῆς ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς περιορισμένης καὶ ἐλεγχόμενης εἰς τὴν ἀνοικτὴν καὶ ἐλευθεράν μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν πλήρη ἔνταξιν ὅταν αἱ διαμορφωθῇσόμεναι συνθήκαι ἀνέλθουν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἡ ταχεία ὁμως ἄνοδος τοῦ ρυθμοῦ ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου πρὸς σμίκρυν-

σιν τῆς ὑφισταμένης διαφορᾶς μεταξύ τοῦ ἀτομικοῦ εἰσοδήματος ἐν Ἑλλάδι καὶ τοῦ τοιοῦτου ἄλλων οἰκονομικῶς ἀνεπτυγμένων χωρῶν, ὥς καὶ ἡ ἀπὸ ἀπόψεως κόστους ἐξισορρόπησις τῆς παραγωγῆς ἢ ὁποῖα ἀπαιτήτως πρέπει ἄνευ ἀναστολῆς νὰ ἐπιτευχθῇ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἐτῶν, γεννοῦν προβλήματα δυσχερῆ κατ' ἀρχήν, ἢ ἐπίλους τῶν ὁποίων προϋποθέτει συγκεκριμένην ὀργάνωσιν—προγραμματισμὸν καὶ λήψιν μέτρων θετικοῦ ἀποτελέσματος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πρόβλημα τῆς ὀργανώσεως διὰ τῆς δημιουργίας ἐκσυγχρονισμένων καὶ ἰσχυρῶν τόσον ἰδιωτικῶν ὥσον καὶ κρατικῶν ὀργανισμῶν εὐρίσκειται εἰς μᾶλλον χαμηλὸν ἐπίπεδον καὶ τοῦτο διότι ὅταν μία οἰκονομία τελῇ ὑπὸ ἀνάπτυξιν φυσικὸν εἶναι νὰ τελεῖ ὑπὸ ἀνάπτυξιν καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, ὅπως ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὴν ἱστορίαν, οἰκονομία ὑποανάπτυκτος καὶ παραλλήλως ἀνεπτυγμένον κράτος. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν δυσκολώτερον ἀπὸ τὴν ὀργανωτικὴν προσπάθειαν. Καὶ εἶναι μὲν ἐβκόλον νὰ ὀμιλῇ καθεὶς περὶ ὀργάνωσης, ὁμως ἄρκετὰ δύσκολον νὰ τὸ πρᾶγ-